

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.648 van 29 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 januari 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 14 maart 2007 België is binnengekomen, diende op 15 maart 2007 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 24 april 2007 dat het ingediende asielverzoek ontvankelijk was en maakte het asieldossier over aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 10 juli 2007 nam de adjunct-Commissaris-generaal, in toepassing van artikel 57/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 11 oktober 2007 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij arrest nummer 3.318 van 29 oktober 2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.6. Op 14 maart 2008 diende verzoeker een tweede asielverzoek in. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid maakte de asielaanvraag op 14 mei 2008 over aan de Commissaris-generaal.

1.7. De adjunct-Commissaris-generaal nam op 11 augustus 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.8. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 6 december 2008, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een aanvraag in om machtiging tot verblijf.

1.9. Bij arrest nummer 20.187 van 9 december 2008 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het tegen de beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal van 11 augustus 2008 ingestelde beroep.

1.10. Op 5 januari 2009 diende verzoeker een derde asielverzoek in.

1.11. Op 16 januari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...)Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(...)

Overwegende dat de betrokkene op 15 maart 2007 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing 'ontvankelijk' werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 april 2007. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming op 11 juli 2007. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 oktober 2007 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 14 maart 2008 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 14 mei 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 13 augustus 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 9 december 2008 het beroep verwierp. Overwegende dat de betrokkene op 5 januari 2009 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene ingaat op gebeurtenissen in Somalië waarbij opgemerkt moet worden dat deze geen betrekking hebben op de betrokkene persoonlijk, dat de Belgische asielinstanties zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming weigerden aan de betrokkene, dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene ingaat op zijn gezondheidstoestand, waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven

niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 1 (een) dag. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt daarnaast dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.1.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan een beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt toegelicht waarom de door verzoeker afgelegde verklaringen en aangebrachte documenten niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt geduïd dat de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen in Somalië geen betrekking hebben op hem persoonlijk en dat zijn gezondheidsproblemen niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, een asielaanvraag niet in aanmerking neemt. Deze motivering in rechte en in feite dient

als draagkrachtig en afdoende te worden beschouwd, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing *'nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken'*. De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.1.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, dat de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten verkeerd werden beoordeeld en dat een toetsing diende te gebeuren aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de herhaalde asielaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, in het kader van zijn derde asielverzoek, heeft verwezen naar gevechten in Somalië en verder twee doktersattesten heeft neergelegd.

Verzoeker weerlegt het motief uit de bestreden beslissing niet dat de door hem aangehaalde gebeurtenissen in Somalië geen betrekking hebben op hem persoonlijk en derhalve niet kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan deze beoordeling van het bestuur in casu bovendien niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd.

Waar in de bestreden beslissing verder wordt gesteld dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, betoogt verzoeker dat een medische problematiek belangrijk is bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. Hij licht toe dat mensen met een medisch probleem een hoger risico hebben een vernederende behandeling te ondergaan ingeval van terugkeer en dat dit losstaat van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In het kader van de beoordeling of verzoeker een nieuw gegeven heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient er evenwel op te worden gewezen dat uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade en voor zover die vreemdeling niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en geen beroep kan doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt hieromtrent toegelicht:

“Wanneer er sprake is van een gegronde vrees voor ernstige schade om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden en wanneer de gegronde vrees voor ernstige schade geen situatie betreft die valt onder toepassing van de bijzondere procedure in artikel 9ter, wordt de verzoeker in overeenstemming met de in paragraaf 2 van dit artikel vastgelegde criteria geacht anderszins internationale bescherming nodig te hebben en zal hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend” (Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 85)

Verzoeker betwist het motief uit de bestreden beslissing niet dat zijn medische problemen niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd blijkt verder dat verzoeker op 6 december 2008, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. Uit de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat de medische problemen van verzoeker, nu zij niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, dienen te worden onderzocht in het kader van de behandeling van de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat zijn medische problemen dienden te worden onderzocht in het kader van zijn derde asiel-aanvraag.

Verzoeker betoogt verder dat geen rekening is gehouden met zijn gegronde vrees voor zijn leven in Somalië en dat deze vrees niet inhoudelijk werd getoetst aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er moet evenwel worden benadrukt dat het de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet toekomt na te gaan of een vreemdeling voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt, doch slechts om te verifiëren of er nieuwe gegevens werden aangevoerd waaruit ernstige aanwijzingen blijken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Door louter vast te stellen dat er geen nieuwe gegevens werden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, blijft de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid binnen zijn bevoegdheden en voert hij, in tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift, geen onderzoek ten gronde.

De Raad besluit derhalve dat verweerder wettig en in alle redelijkheid oordeelde dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 48/4 en 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3. Verzoeker maakt, gelet op voorgaande uiteenzetting, ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zijn beslissing op een onzorgvuldige wijze zou voorbereid hebben en deze beslissing zou gestoeld hebben op een incorrecte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.1.4. De Raad wijst er tot slot op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.